

KAIMAS

RANGE ROVER dundėjo kaimelio gatvėmis. Vaudenbergų šeimyna keliavo į savo naująją vietą. Tomas pikta mina sėdėjo ant užpakalinės sėdynės.

Greta senojo kaimo šulinio, ant suoloelio, kiurksojo trys senyvi vyrai ir, kraipydami galvas, žvelgė į šaunų automobilį.

– Čia bus tie miestiečiai, – burbtelejo vienas iš trejeto.

Kreivai užsidėta kepurė jam dengė pusę veido, tad matyti buvo tik viena akis.

– Kažin koks brangus daktaras su šeimyna. Girdėjau...

Kiti du seniai sulinksėjo gižiais veidais.

– Taigi jie ketina gyventi Senojoje užėjoje. Nebus iš to daug gero, – sumurmėjo vidurinysis vyras.

– Miestiečiai čia vis ieško ramybės, bet atneša vien neramumus, – pareiškė trečiasis. – Netikėliai! Būtina kapstyti dalykuose, kurie verčiau taip ir liktų paslaptimi, ir imtis to,

kas visai ne jų reikalas?.. Nespėji nė apsidairyti, kai jie prišaukia bėdą.

– Tiesiog geriau neprasidėti su tais žmonėmis, – tarė vyras su kepure. – Kas buvo – buvo. Tegu taip ir lieka.

Range Rover pravažiavo pro pat vyrus, ir jie pamatė už langų vaikų veidus. Dvi mergaitės pamojavo rankomis, bet vyrai apsimetė nieko nematą.

– Verčiau neprasidėti, – vėl sumurmėjo senis.

Niūriais žvilgsniais visas trejetas tol lydėjo automobilį, kol šis gatvės gale pradingo už kampo. Trys vyrai išsigandę sužiuro aukštyn, kai jiems virš galvų kranksėdamas praskrido juodas paukštis. Senis su kepure nusispjovė ant žemės.

– Neprasidėti...

Range Rover sustojo prie Senosios užėjo, greta kurios buvo matyti vandens ratas. Pro šalį tekėjo upeliukas, dingstąs anapus užėjo dunksančiame miške.

– *Oh, boy!** – atsiduso Tomas Vaudenbergas. – Nejaugi tai tiesa! Tikri viduramžiai!

Stumtelėjęs dureles, jis išlipo iš automobilio ir paklaikęs apsidairė aplink.

– Tai mes čia gyvensim?

* Stilistiniais tikslais autorius kai kur vartoja angliškus obsceniškus žodelius. Jie palikti neišversti.

STAIGMENA

OMAS papurtė galvą ir pakraupęs pažvelgė į tėvą.

– Tikrai čia? Tai *čia* mes gyvensim? Iki savo dienų pabaigos?

Tėvas šypsodamasis linktelėjo ir apkabino ranka motiną per pečius.

– Puiku, ar ne? Čia aš pagaliau galėsiu imtis vyndarytės. Matai aną vandens ratą? Tikriausiai juo suksiu vyno spaudyklą. Argi ne fantastiška? O anapus namo plyti gražus vynuogynas. Galėsiu jį perimti.

– Neįtikėtina, – tarė Tomas.

– Būtent. O mama turės erdvės sau ramiai tapyti. Viską apsitvarkę, pradėsime priiminėti svečius nakvynės su pusryčiais.

Tomas nežinojo, nė ką sakyti. Abu tėvai atrodė baisiausiai laimingi. Jis nenorėjo gadinti jiedviem nuotaikos. Atidžiai apžiūrėjo viską aplinkui: smuklė, vandens ratas ir

upeliukas. Toliau – vien didžiulė, begalinė giria. „Šlykštus senas atvirukas“, – pamanė sau Tomas. Jį vis labiau ėmė liūdesys. Čia juk pasaulio pakraštys. Net miręs šioj vietoj nenorėtum gyventi.

Veikiausiai čia niekur nerasi nė lizdo gitaros stiprintuvui įjungti. Tomas bejėgiškai pažvelgė į keturiolikmetį jaunesnįjį brolių Mauritsą. „Truputuką kvanktelėjęs moksluikas, – nusprendė Tomas. – Groja klasikine muziką išilgine fleita ir domisi gamtos mokslais, biologijom ir panašiai.“ Ne trunkia gitarų muzika, kaip kad pats Tomas. „Bet jis juk irgi miesto vaikas, visai kaip aš pats, – pamanė sau Tomas. – Jam ši vieta taip pat turėtų būti atgrasi.“

– Įdomu, – tarė Mauritsas. – Antai rupūžiukė.

Palaimingai šypsodamasis, brolis pasilenkė ir paėmė gyvūnėlį.

– Fantastika, – sukuždėjo. – Čia gausybė gamtos fenomenų.

Išsitraukė iš vidinės kišenės užrašų knygelę ir kažką joje užsirašė. Tomas atsiduso. Iš Mauritso paramos nebuvo ko tikėtis. Juk turėjo tą žinoti. Dabar visa Tomo viltis buvo sesutės.

Dvynės Ema su Liza tauškėdamos lipo iš automobilio. Visą kelią jos siuntinėjo draugėms trumpąsias žinutes. „Jiedvi dvylikos metų, tad tikrai norės kuo greičiau grįžti į miestą“, – pamanė sau Tomas.

– Klausykit, mergaitės, – tarė tėvas. – Kuo skubiausiai bėkit apžiūrėti savo naujojo kambario.

– O kur mūsų kambarys? – dviem balsais paklausė sesutės.

Tomas pamatė, kad tėvas paslaptinai šypsosi.

– Laiptais aukštyn ir į dešinę, antros durys. Ten laukia staigmena.

Jis pamerkė akį Tomui. „Staigmena! Tai jau nieko gero, – pamanė Tomas. – Aiškus mėginimas papirkti mergaites.“ Įkandin tėvų ir sesučių jis nuėjo į vidų. Svetainė atrodė lyg senos ūkininko sodybos kambarys, visai tokia, kokią Tomas ir vaizdavosi: daug medžio, aksomo užuolaidos ir

didžiulis atviras židiny. Visuose namuose jau buvo pilna baldų. Juos prieš kelias dienas atvežė ir rūpestingai visur sustatė perkraustytojų įmonė.

Iš viršaus staiga atsklido spygavimas. Matyt, Ema su Liza atrado staigmeną. Galėjai pamanyti, kad jų miegamajame įsitaisęs visas berniukų kvartetas. Tomo ryžtas išblėso. Vadinas, po tokios tėvo vikriai sumanytos staigmenos paspirties iš Emos su Liza irgi nebuvo ko tikėtis.

Dvynės atbildėjo laiptais žemyn. Ema rankose laikė ne berniukų kvartetą, bet mažutį švokštuojantį padarėlį plokščiu juodu snukučiu, į kurį Tomas pažvelgė liūdnomis akimis. Liza paglostė mažajam bokseriui pasmakrę.

– Šunytis! – suspigo Ema Tomui. – Mudvi jo...

– ... jau taip seniai norėjom, – užbaigė Liza.

– Kas per šunėkas, – tarė Tomas. – Ar jis jau ir vardą turi?

– Spaikas! – ūmai riktelėjo Ema.

– Ir jis visai ne šunėkas, dički!

– Žinoma! – pasakė Liza, visados pritarianti seseriai.

Ji buvo gana nuolanki. Sprendimus dažniausiai priimdavo Ema. Tačiau Tomui kartais vaidenosi, lyg jūdvių smegenys būtų bendros. Pavyzdžiui, jiedvi atrodė tiesiog tobulos, kai imdavo drauge muzikuoti. Emos smuikas nejučia susiliedavo su Lizos pianinu. Sesutės buvo panašios kaip du vandens lašai. Tomas jas atskyrė bemaž vien todėl, kad Ema nuolatos nešiojo spalvotas apyrankes.

– Bent jau tos atrodo laimingos, – tarė tėvas, nedrąsiai žvilgteldamas į Tomą.

– Kaip ir mes, Tomai, – pasakė motina.

– Tikimės, kad ir tau čia pradės patikti...

Tomas atsidusęs dribtelėjo ant suolo. Atgal kelio nebėra – tas buvo aišku. Tiesą sakant, jis tą seniai žinojo, tad parašė žinutę savo senajai grupei: *Ieškokit naujo gitaristo. Aš nebegrįšiu...*

Ūmai priemenėje pasigirdo baisus triukšmas. Tomas kilstelėjo akis. Į kambarį įsiveržė Jostas, jauniausias jo brolis, iškėlęs virš galvos plastiko kalaviją.

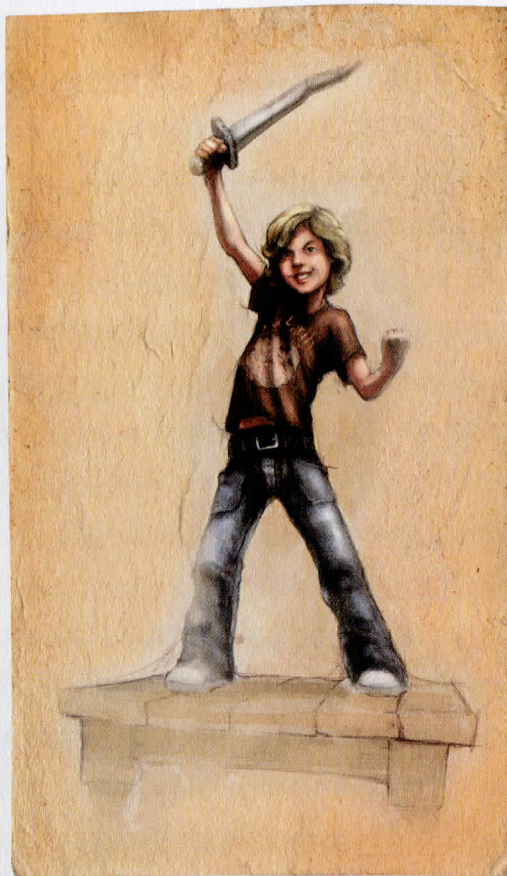
– Čia yra šmėklų ir niekšų! – suriko jis. – O aš, Jostas, narsusis riteris, kalaviju užkaposiu visus blogiečius!

Tomas suvaitojo. Net Jostas čia jautėsi visai kaip namie. Jostas buvo vienintelis Vaudenbergų vaikas, negrojęs joki instrumentu. Jam labiau patiko kardai bei riteriai, ir dar jis mėgo rausiotis žemėje. Užtat dažniausiai buvo visas molinas ir žemėtas. Užšokęs ant svetainės stalo, Jostas atsisotojo išdidžia poza. Mama, tramdydama juoką, pamėgino nutaisyti griežtą balsą:

– Jostai Vaudenbergai! Tučtuojau lipk nuo stalo ir...

Ji nutilo, nes ūmai kamine pasigirdo keistas garsas. Tomas pažvelgė į židinio pusę. Iš kamino pabiro suodžiai, o paskui ant žemės lėtai nusklendė didžiulė juoda plunksna.

– Kaip... keista, – pasakė mama, ir Tomas pamatė, kad jos akys įstabiai sužvilgėjo.

Taip mama dažnokai žvelgdavo, kai jai staiga topteldavo naujo paveikslo idėja. Tomą nukrėtė lengvas šiurpuliukas. Plunksna atrodė kaip magiškas nepažįstamo ir tamsaus suodžių bei varnalizdžių pasaulio siuntinys. Tomas vėl panoro grįžti atgal į miestą. Jis prisiminė prieš savaitę vykusią paskutinę *The Killer Raven* repeticiją, kai gavo grupės vaikinams pranešti nelemtąją naujieną...

2 SKYRIUS

PRIEŠ SAVAITĘ

— **S** HIT!

Stumtelėjęs repeticijų kambario duris, trepsėdamas vidun įžengė Tomas ir nutėškė žemėn gitaros dėklą.

— *Vau!* – tarė bosistas Sjurdas. – Panašu, kad turi bėdų. Susipykai su pana? – paklausęs pamerkė akį kitiems.

Sjurdas buvo grupės pokštininkas. *The Killer Raven*, taip jie buvo pasivadinę, sutrumpinus – *K-Raven*. Grojo sunkių sunkiausių roką su *emo* stiliaus kvapeliu. Sjurdas dažniausiai prasimanydavo keistų pokštų, kurie ne visados kitiems patikdavo.

Tomas dribtelėjo ant nuzulinta oda aptraukto suolo, ant kurio su grupe buvo sukūręs gausybę fantastiškų, visą pasaulį turėsiančių sukrėsti hitų. Tereikėjo juos įrašyti ir paleisti per *iTunes*, kad ir visa likusi žmonija galėtų išgirsti. Kada nors.